

BOSNA I HERCEGOVINA  
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE  
VRHOVNI SUD  
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE  
Broj: 01 0 U 012239 25 Uvp  
Sarajevo, 06.02.2025. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Jahjaefendić Jasmina, kao predsjednika vijeća, Ajanović-Selimović Amele i Krkeljaš Milorada, kao članova vijeća, te Hodžić Melise, kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja G.N. iz B.L., ul. ..., zastupanog po punomoćniku Arnautović Jeleni, advokatu iz Banja Luke, ul. Vladike Platona broj 3, protiv akta broj: 03-15-747/18 A.Z.H.(OP) od 19.02.2024. godine, tuženog Federalnog ministarstva finansija Sarajevo, u upravnoj stvari razreza poreza na dohodak od otuđenja nekretnina, odlučujući o zahtjevu tužitelja za vanredno preispitivanje sudske odluke, podnesenom protiv presude Kantonalnog suda u Bihaću, broj: 01 0 U 012239 24 U 2 od 28.10.2024. godine, na nejavnoj sjednici održanoj dana 06.02.2025. godine, donio je sljedeću:

## P R E S U D U

Zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke se odbija.

Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova postupka.

## O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Bihaću, broj: 01 0 U 012239 24 U 2 od 28.10.2024. godine (koja je ispravljena rješenjem o ispravci presude istog broja od 26.12.2024. godine, obzirom da je prema sadržini izreke i obrazloženja očigledno da je štamparskom greškom u obrazloženju napisano "da tuženi nije pravilno postupio kada je donio osporeni akt" umjesto "da je tuženi pravilno postupio kada je donio osporeni akt"), odbijena je kao neosnovana tužba tužitelja podnesena protiv osporenog rješenja tuženog organa, broj i datum navedeni u uvodu ove presude, kojim je odbijena kao neosnovana njegova žalba izjavljena protiv Prijave poreza na prihod od imovine i imovinskih prava (obrazac PIP-1034), koju je u ime poreznog obveznika-tužitelja podnijela Porezna uprava, Kantonalni porezni ured Bihać, Porezna ispostava Bihać, broj: 13-1/1-15-20-UP-1645-18/13 F.M. od 11.05.2018. godine. Navedenom Prijavom prvostepeni organ je u ime tužitelja-poreznog obveznik razrezao porez na dohodak od otuđenja nekretnine po ugovoru o prodaji stana, broj: ... od ... godine u iznosu od 6.000,00 KM.

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje sudske odluke tužitelj, putem punomoćnika, pobija pravilnost i zakonitost navedene presude prvostepenog suda, zbog povrede Zakona o porezu na dohodak. Ističe da je obrazloženje pobijane

presude u nesaglasnosti sa njenom izrekom, pa da je stav prvostepenog suda nejasan, obzirom da se u obrazloženju navodi da tuženi nije pravilno postupio donoseći osporeni akt, dok se izrekom tužba odbija kao neosnovana. Dalje tvrdi da je nasljeđivanjem ostvario prihod u nenovčanom obliku i to stan u kojem je njegov otac živio, da je taj stan imao novčanu vrijednost po procjeni porezne uprave u visini od 64.866,00 KM, koji je on prodao za kupoprodajnu cijenu od 60.000,00 KM (izvršio je zamjenu stvari za novac), da prema članu 5. tačka 6. Zakona o porezu na dohodak nasljedstva i pokloni za koje se porez plaća prema drugim propisima ne ulaze u prihod koji se smatra dohotkom, da se prema Zakonu o porezu na promet nekretnina prometom nekretnina smatra prenos prava na nekretninama, te da nije dužan platiti porez na dohodak, jer prodajom naslijeđenog stana nije ostvario prihod koji se smatra dohotkom, obzirom da je kupoprodajna cijena niža od procijenjene i jer je po osnovu prenosa prava vlasništva plaćen porez na promet nekretnina u smislu citirane odredbe Zakona o porezu na dohodak. Navodi da je članom 7. stav 2. Zakona o porezu na dohodak propisano da osnovicu poreza na dohodak nerezidenta predstavlja isplaćeni dohodak, pa je tuženi propustio utvrditi da li je tužitelj prodajom stana uopšte stekao dohodak, te ako jeste koliko on iznosi, jer se prodaja naslijeđene nekretnine za vrijednost nižu od tržišne ne može smatrati isplaćenim dohotkom, te pri tome upućuje i na nepravilnu primjenu odredbe člana 20. tačka 9. citiranog zakona. Predlaže da ovaj sud iz navedenih razloga zahtjev uvaži i pobijanu presudu preinači ili ukine, uz naknadu troškova postupka prema sačinjenom troškovniku.

U odgovoru na zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke tuženi je predložio da se zahtjev odbije kao neosnovan.

Ovaj sud je na osnovu člana 45. Zakona o upravnim sporovima („Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine“, broj 9/05) ispitao pobijanu presudu u granicama zahtjeva i povreda propisa iz člana 41. stav 2. tog zakona, pa je odlučio kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Prema podacima iz spisa predmeta proizilazi da je prvostepeni organ u ponovnom postupku (u izvršenju ranije presude prvostepenog suda od 06.04.2018. godine) u ime tužitelja- poreznog obveznika podnio Prijavu poreza na prihod od imovine i imovinskih prava (obrazac PIP-1034) broj: 13-1/1-15-20-UP-1645-18/13 F.M. od 11.05.2018. godine, kojom mu je razrezan porez na dohodak od otuđenja nekretnine po ugovoru o prodaji stana, broj: ... od ... godine u iznosu od 6.000,00 KM, da je tuženi, postupajući po žalbi tužitelja izjavljenoj protiv navedene Prijave, osporenim rješenjem od 19.02.2024. godine, žalbu odbio kao neosnovanu, jer je ocijenio da je prvostepeni organ pravilno postupio kada je u skladu sa članom 7. stav 2. Zakona o porezu na dohodak („Službene novine Federacije BiH“, broj: 10/08, 9/10, 44/11, 7/13 i 65/13) tužitelju razrezao porez na dohodak od otuđenja nekretnina u iznosu od 6.000,00 KM, uzimajući za poreznu osnovicu cijenu stana (60.000,00 KM) koja je navedena u ugovoru o kupoprodaji nekretnina. Prvostepeni sud je pobijanom presudom od 28.10.2024. godine odbio tužbu tužitelja podnesenu protiv osporenog rješenja tuženog, jer je našao da su u konkretnom slučaju upravni organi postupajući po uputama iz ranije presude prvostepenog suda pravilno primijenili Zakon o porezu na dohodak, da su tačne tvrdnje tužitelja da naslijeđena imovina ne potpada pod obaveze plaćanja poreza, međutim da svako daljnje prometovanje naslijeđene imovine od strane naslijednika je oporezivo

prema članu 20. stav 1. tačka 2. Zakona o porezu na dohodak, prema kojem je u članu 32. stav 4. regulisano da porez na dohodak od otuđenja nekretnina i imovinskih prava plaćaju porezni obveznici na svaki takav pojedinačno ostvareni dohodak i to u roku iz člana 27. stav 1. tog zakona, a akontacija se utvrđuje od porezne osnovice u skladu sa članom 20. i 21. ovog Zakona, primjenom stope od 10%, te da je neosnovano pozivanje tužitelja na odredbe člana 20. stav 4. i člana 21. stav 3. Zakona o porezu na dohodak, jer se na tužitelja primjenjuje odredba člana 7. stav 2. istoga zakona, a prema kojoj osnovicu poreza na dohodak nerezidenta predstavlja isplaćeni dohodak, odnosno iznos označen u ugovoru o kupoprodaji, a to je iznos od 60.000,00 KM.

Donošenjem pobijane presude prvostepeni sud nije povrijedio federalni zakon, niti pravila federalnog zakona o postupku koja su mogla biti od uticaja na rješenje stvari, zbog čega je, po ocjeni ovog suda, zahtjev tužitelja za vanredno preispitivanje sudske odluke neosnovan.

Članom 2. stav (1) tačka 4) Zakona o porezu na dohodak regulisano je da je obveznik poreza na dohodak, pored rezidenta Federacije, nerezident koji ostvaruje prihod na teritoriji Federacije od pokretne i nepokretne imovine, autorskih prava, patenata, licenci, ulaganja kapitala ili bilo koje druge djelatnosti koja rezultira ostvarenjem prihoda koji je oporeziv prema ovom Zakonu, a stavom (5) je propisano da se nerezidentom, u smislu ovog Zakona, smatra fizičko lice koje na teritoriji Federacije nema prebivalište i stalno boravište, a koje na teritoriji Federacije boravi manje od 183 dana. Članom 7. stav (2) istog zakona regulisano je da osnovicu poreza na dohodak nerezidenta iz člana 2. stav (1) tačka 4) ovog Zakona predstavlja isplaćeni dohodak. Prema odredbama člana 20. navedenog zakona proizilazi da dohodak od imovine uključuje prihod ostvaren, pored ostalog, otuđenjem nekretnina (stav (1) tačka 2)), da otuđenjem nekretnina, u smislu stava (1) tačka 2) ovog člana, se smatra prodaja, zamjena i drugi prijenos nepokretne imovine uz naknadu (stav (2)), da poreznu osnovicu kod otuđenja nekretnina čini razlika između prihoda utvrđenog prema tržišnoj vrijednosti nekretnine koja se otuđuje i nabavne vrijednosti uvećane za rast proizvođačkih cijena industrijskih proizvoda (stav (4)), te da se ne oporezuje dohodak ostvaren prodajom nekretnina koje su do otuđenja služile za stanovanje poreznog obveznika ili uzdržavanje članova njegove uže porodice (stav 9).

Kada se dovedu u vezu citirane zakonske odredbe i predmetno činjenično utvrđenje jasno proizilazi da je obveznik poreza na dohodak kako rezident Federacije, tako i nerezident koji ostvaruje dohodak, te da je tužitelj kao nerezident (sa prebivalištem u B.L. u ulici ...) ostvario dohodak od imovine na teritoriji Federacije, jer je ostvario prihod prodajom stana u B. u ulici ... čija cijena iznosi 60.000,00 KM. Kako osnovicu poreza na dohodak od imovine nerezidenta predstavlja isplaćeni dohodak, to je tužitelju primjenom člana 7. stav (2) Zakona o porezu na dohodak pravilno razrezan porez na dohodak od otuđenja nekretnine u iznosu od 6.000,00 KM.

Ne mogu se prihvatiti tvrdnje tužitelja da u smislu člana 5. tačka 6) Zakona o porezu na dohodak nije dužan platiti porez na dohodak prodajom stana koji je naslijedio i što je na osnovu prenosa prava vlasništva platio porez na promet nekretnina. Ovo stoga što se citirana zakonska odredba (reguliše da se nasljedstva na koja se porez plaća prema drugim propisima ne smatraju dohotkom) ne odnosi na konkretan slučaj, jer tužitelju

nije razrezan bilo kakav porez na naslijeđeni stan, već je obavezan na uplatu poreza na dohodak kao nerezident koji je ostvario prihod od kasnije prodaje tog stana, pa pri tome plaćeni porez na promet nekretnina, po posebnom propisu, nema nikakvog uticaja na drugačije rješenje ove upravne stvari.

Neosnovane su i tvrdnje tužitelja da je trebalo prethodno utvrditi da li je prodajom stana uopšte stekao dohodak i ako jeste koliko taj dohodak iznosi, posebno što se prodaja stana ispod tržišne vrijednosti ne može smatrati isplaćenim dohotkom, te da nije pravilno primijenjena ni odredba člana 20. stav (9) citiranog zakona. Naime, već je naprijed ocijenjeno da je predmetna porezna obaveza tužitelju kao nerezidentu pravilno razrezana na poreznu osnovicu koju čini isplaćeni dohodak, jer je tako izričito propisano citiranim članom 7. stav (2) Zakona o porezu na dohodak, pa je bilo koji drugi način obračuna porezne obaveze u ovoj stvari bio isključen. Ni odredba člana 20. stav (9) citiranog zakona se nije mogla primijeniti na ovaj slučaj gdje predmetni stan nije služio za stanovanje tužitelja kao poreznog obveznika, a što je uslov za ne oporezivanje dohotka ostvarenog prodajom nekretnina, a i sam tužitelj tvrdi da je u tom stanu živio njegov otac do momenta smrti.

Zbog svega iznesenog, ovaj sud je i ostale navode zahtjeva ocijenio neosnovanim, pa je na osnovu člana 46. stav 1. Zakona o upravnim sporovima odlučio kao u izreci ove presude.

Kako tužitelj nije uspio u ovom upravnom sporu, to je odbijen i zahtjev za naknadu troškova postupka, na osnovu odredbe člana 386. Zakona o parničnom postupku, koji se primjenjuje shodno odredbi člana 55. Zakona o upravnim sporovima.

Zapisničar  
Hodžić Melisa, s.r.

Predsjednik vijeća  
Jahjaefendić Jasmin, s.r.